

Екоіндустріальні парки як інструмент структурної трансформації промисловості України в умовах євроінтеграції

Актуальність дослідження зумовлена глибокими структурними деформаціями економіки, що загострилися внаслідок повномасштабної війни російської федерації проти України та призвели до істотного скорочення частки переробної промисловості у ВВП. Водночас інтеграція до Європейського Союзу висуває нові вимоги щодо декарбонізації, підвищення ресурсної ефективності та впровадження сучасних управлінських стандартів. У цих умовах екоіндустріальні парки постають інструментом, який поєднує завдання реіндустріалізації та екологічної модернізації, створюючи основу для підвищення продуктивності, інноваційності та стійкості промисловості. Україна першою в Європі ухвалила національний стандарт, що формує нормативну базу для масштабування цієї моделі та адаптації до промислової політики ЄС.

Метою дослідження є виявлення потенціалу екоіндустріальних парків як ключового інструменту структурної трансформації української промисловості в контексті євроінтеграції та гармонізації із європейськими нормами сталого розвитку.

Методи дослідження. Використано системно-інституційний підхід, порівняльний аналіз динаміки частки переробної промисловості у ВВП України та країн Центрально-Східної Європи на основі даних Світового банку, а також контент-аналізу інформаційно-аналітичних матеріалів ДНДІМЕ, НІСД та Top Lead. Аналітична модель дослідження спирається на принципи сталого розвитку, промислового симбіозу та концепцію «зеленої» трансформації.

Результати дослідження. Виявлено, що частка переробної промисловості у ВВП України у 2024 році становила 8,41 %, що суттєво поступається показникам Польщі (15,40 %) і Чехії (20,04 %). Цей розрив має інституційно обумовлений характер і відображає різну швидкість структурної модернізації. Обґрунтовано, що екоіндустріальні парки здатні стати базовим механізмом вирівнювання цього дисбалансу через інтеграцію екологічних, технологічних і соціальних критеріїв сталості. Державна політика «Зроблено в Україні» розглядається як гібридна модель державної підтримки, що поєднує стимулювання виробництва, локалізацію в державних закупівлях, експортну промоцію та формування позитивного іміджу українського виробника.

Висновки. Екоіндустріальні парки є інституційним осердям переходу України від фрагментарних підходів до системної індустріальної політики, орієнтованої на стандарти ЄС. Їх розвиток у поєднанні з державними програмами брендингу національного виробника та міжнародною технічною допомогою від UNIDO та SECO формує підґрунтя для конвергенції з європейською промисловою архітектурою та сталого зростання частки переробної промисловості у ВВП до рівня країн Центрально-Східної Європи.

Ключові слова: екоіндустріальні парки, структурна трансформація, промислова політика, сталий розвиток, євроінтеграція, реіндустріалізація, Зроблено в Україні, промисловий симбіоз, циркулярна економіка.

ANTON ANDRIIENKO

Eco-industrial parks as a tool for structural transformation of Ukraine's industry in the context of european integration

The relevance of the research is driven by the profound structural deformations in the national economy, which have been exacerbated by the full-scale war of the russian federation against Ukraine and have resulted in a significant reduction in the share of the manufacturing sector in GDP. Concurrently, integration into the European Union mandates new requirements for decarbonization, increased resource efficiency, and the adoption of modern management standards. In these circumstances, eco-industrial parks emerge as a crucial instrument that combines the goals of re-industrialization and environmental modernization, thus creating a foundation for improving industrial

productivity, innovation, and sustainability. Ukraine became the first country in Europe to adopt a national standard that establishes the regulatory framework for scaling this model and ensuring its adaptation to EU industrial policy.

The aim of the research is to identify the potential of eco-industrial parks as a key instrument for the structural transformation of Ukrainian industry in the context of European integration and harmonization with European sustainable development norms.

Research methods. The research utilized a systemic-institutional approach, comparative analysis of the dynamics of the manufacturing industry's share in the GDP of Ukraine and Central and Eastern European countries based on World Bank data, as well as a content analysis of expert analytical materials from DNDIIME, NISD, and Top Lead. The analytical model is grounded in the principles of sustainable development, industrial symbiosis, and the concept of «green» transformation.

Research results. It was found that the share of the manufacturing sector in Ukraine's GDP in 2024 was 8.41%, which significantly trails the figures for Poland (15.40%) and Czechia (20.04%). This gap is institutionally determined and reflects different rates of structural modernization. It is argued that eco-industrial parks can become a basic mechanism for correcting this imbalance through the integration of environmental, technological, and social sustainability criteria. The state policy «Made in Ukraine» is viewed as a hybrid model of state support that combines production incentives, localization in public procurement, export promotion, and the formation of a positive image of Ukrainian manufacturers.

Conclusions. Eco-industrial parks are the institutional core of Ukraine's transition from fragmented approaches to a systematic industrial policy oriented toward EU standards. Their development, combined with state programs for branding national manufacturers and international technical assistance from UNIDO and SECO, forms the basis for convergence with European industrial architecture and sustainable growth in the share of manufacturing in GDP to the level of Central and Eastern European countries.

Keywords: eco-industrial parks, structural transformation, industrial policy, sustainable development, European integration, re-industrialization, Made in Ukraine, industrial symbiosis, circular economy.

Постановка проблеми. Україна, як країна Східної Європи, має значний промисловий потенціал, однак структурні деформації економіки, посилені повномасштабною війною російської федерації проти України, зумовили різке звуження частки переробної промисловості у ВВП та розрив із динамікою сусідів із ЄС. Водночас євроінтеграція висуває нові регуляторні вимоги до декарбонізації, ресурсної ефективності, простежуваності ланцюгів вартості та стандартів управління, що без спеціальних інституційних рішень унеможлиблює швидку адаптацію підприємств і вихід на ринки ЄС.

Екоіндустріальні парки (ЕІП) постають інструментом, що поєднує промислову локалізацію та екологічну модернізацію: вони дають підприємствам готову інфраструктуру, спільні «зелені» сервіси, доступ до сертифікації та стандартів і, головне, – рамку для підвищення продуктивності та доданої вартості. Важливо, що Україна першою в Європі і другою у світі затвердила національний стандарт ЕІП і таким чином запровадила формалізовану систему оцінювання їхньої сталості, що створює нормативну основу для масштабування

цієї моделі. Підтримка міжнародних партнерів, зокрема UNIDO, SECO та ін. знижує бар'єри впровадження та пришвидшує трансфер практик.

Щоб не повторювати помилки індустріалізації минулих десятиліть, Україні доцільно спиратися на досвід країн Центрально-Східної Європи, які змогли поєднати інтеграцію до ЄС із політиками реіндустріалізації. Отже, ключова проблема полягає у формуванні дієвої моделі ЕІП як інструменту структурної трансформації промисловості, здатного одночасно забезпечити відповідність вимогам ЄС і скоротити розрив у розвитку з сусідніми країнами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У фокусі сучасної української аналітики промислової політики – роботи Національного інституту стратегічних досліджень, що послідовно окреслюють проблематику структурної перебудови промисловості, інструменти державної підтримки та євроінтеграційні орієнтири. У брифінгу О. Собкевич «Сучасні тенденції в українській промисловості» систематизовано післяшокову динаміку сектору та підкреслено потребу зміщення акценту на переробну промисловість і кластеризацію виробництва

[4]. У записці «Оцінки індустріальної конкурентоспроможності економіки та підприємств України» авторкою деталізовано чинники відставання від країн ЦСЄ та наголошено на інституційних механізмах підвищення продуктивності, включно з розвитком індустріальних парків як інструменту локалізації інвестицій [5]. Робота «Заходи підтримки промисловості в умовах повномасштабної війни» узагальнює інструменти державної підтримки такі, як фінансування, пільгове кредитування, податкові стимули, релокація і МТД, та фіксує перехід від точкових рішень до системних інвестицій в індустріальну інфраструктуру [6]. У брифі «Результати Ukraine Recovery Conference 2025» акцентовано євроінтеграційний вимір реіндустріалізації, посилення ролі міжнародних фінансових партнерів і позиціонування екоіндустріальних парків як базових осередків модернізації та зеленої трансформації виробництва [7].

Цю лінію підкріплюють стратегічні настанови Державного науково-дослідного інституту інформатизації та моделювання економіки щодо поглиблення торгівлі та економічних відносин України з ЄС, які формують переговорну рамку для бізнесу та визначають пріоритети інтеграції до внутрішнього ринку ЄС [1]. Інституційну основу просторово-екологічної модернізації закладає ДСТУ 9328:2025 – перший у Європі національний стандарт екоіндустріальних парків з критеріями сталості й методикою оцінювання, що уможливує впровадження класифікації та сертифікації парків на єдиній методичній базі [2]. Практичний міжнародний контекст інструментів підтримки промисловості, включно з індустріальними парками, локалізацією у держзакупівлях, експортною промоцією та грантовими програмами, систематизовано у звіті Top Lead «ПРАКТИКИ СПРИЯННЯ: огляд програм та політик підтримки національного виробника в країнах світу» [3]. Водночас, попри наявність концептуальних і політико-інструментальних напрацювань, бракує цілісного міждисциплінарного аналізу екоіндустріальних парків як інституційної моделі структурної трансформації промисловості України в умовах євроінтеграції – цю аналітичну прогалину і покликана заповнити дана стаття.

Метою статті є з'ясування потенціалу екоіндустріальних парків як ключового інструменту структурної трансформації промисловості України в умовах євроінтеграції. Дослідження спря-

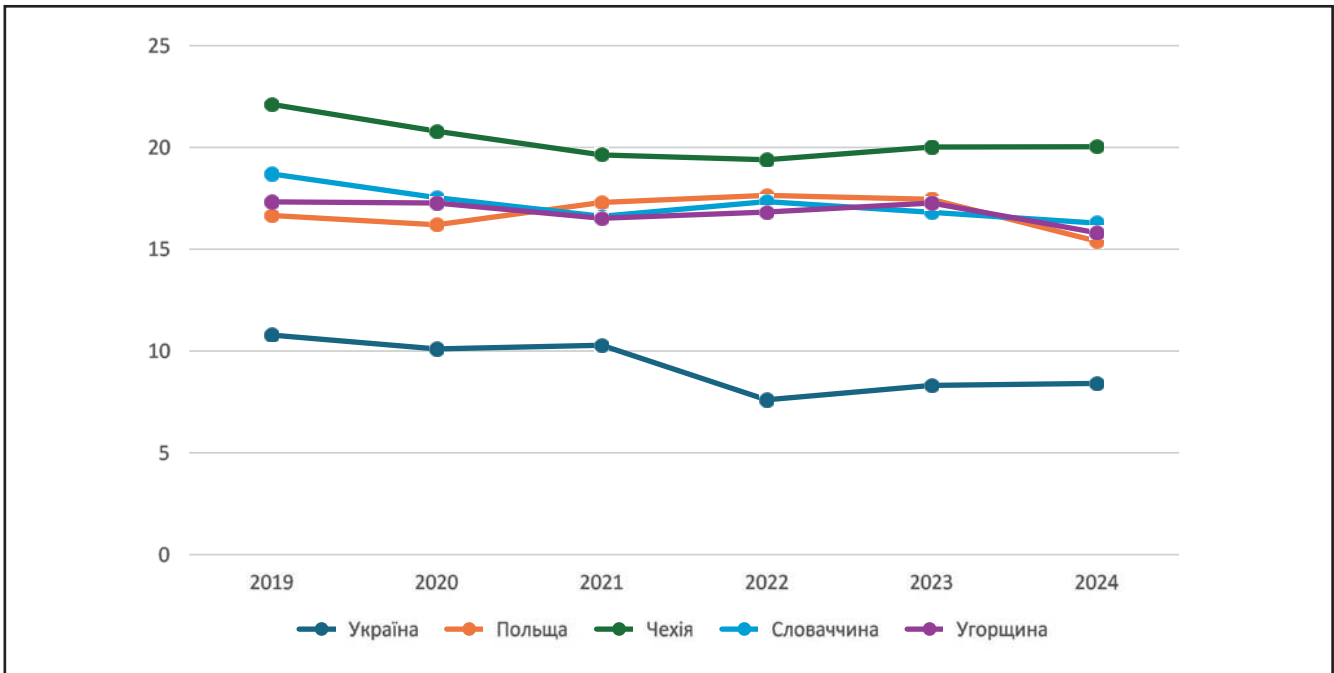
моване на виявлення того, яким чином екоіндустріальні парки можуть поєднати завдання реіндустріалізації, екологічної модернізації та наближення до стандартів ЄС, забезпечивши зростання частки переробної промисловості у ВВП, створення нових робочих місць і розвиток сталих регіональних виробничих кластерів.

У межах дослідження було визначено такі ключові завдання:

1. проаналізувати зміни структури промисловості України на основі офіційних статистичних рядів та аналітичних досліджень НІСД і ДНДІМЕ;
2. визначити роль державних і міжнародних інституцій у формуванні нормативного та фінансового середовища для розвитку екоіндустріальних парків;
3. співставити український досвід із практиками країн Центрально-Східної Європи, які успішно використали політику індустріальних кластерів для інтеграції до внутрішнього ринку ЄС;
4. обґрунтувати напрями подальшого розвитку національної системи екоіндустріальних парків як бази для збалансованої промислової політики та зміцнення конкурентоспроможності економіки.

Виклад основного матеріалу. Промислова структура України зазнала тривалої деформації, а повномасштабна війна лише загострила спадні тренди у переробній промисловості. Динаміка частки переробної промисловості у ВВП (рис. 1) свідчить про стійке розходження з країнами Центрально-Східної Європи (ЦСЄ) [8]. За останній доступний рік у ряду Світового банку (2024) для України показник становить 8,41 %, тоді як для Польщі – 15,40 %, Чехії – 20,04 %, Словаччини – 16,29 %, Угорщини – 15,81 % [8]. Розрив із групою ЦСЄ сягає 7–12 в. п. і має нециклічний, а інституційно зумовлений характер – у країнах ЄС цей показник підтримується завдяки індустріальній політиці кластеризації, розвитку промислових зон/парків, інструментам локалізації у публічних закупівлях і системним програмам експортної промоції [3].

Українська траєкторія (2000–2024) характеризується кількома структурними «зламами»: періоди скорочення частки переробки збігалися із зовнішніми шоками та перервами інвестиційних циклів, тоді як короткі фази зростання не були підхоплені інституційно. Наявні дані НІСД фіксують і галузево-регіональну асиметрію: максимальні втрати припали на металургійний клас-

Рисунок 1. Динаміка частки переробної промисловості у ВВП, 2019–2024

Джерело: складено автором на основі [8].

тер Сходу; натомість у західних регіонах завдяки релокації підприємств з'явилися нові виробничі вузли [4]. Водночас бриф НІСД із оцінки індустріальної конкурентоспроможності підкреслює низьку інноваційну спроможність і фрагментованість політики, що не забезпечувала формування ланцюгів доданої вартості [5]. Таким чином, передумовою відновлення стає не лише фінансова підтримка, а побудова інституційної платформи, котра зменшує транзакційні витрати входу/масштабування виробництва і «прошиває» екологічні та технологічні стандарти у щоденну операційну практику підприємств.

З погляду євроінтеграції, Strategic Guidelines for Deepening Trade and Economic Relations Between Ukraine and European Union Countries Amid Ukraine's Official Candidacy for EU Membership, що розроблені ДНДІМЕ, фіксують взаємні інтереси України та ЄС: Україні потрібна рамка для швидкої адаптації до внутрішнього ринку ЄС, а Євросоюзу – зміцнення ланцюгів вартості, декарбонізація й доступ до промислової бази в суміжних секторах [1]. Саме тому просторові інститути – екоіндустріальні парки (ЕІП) – стають механізмом «інкубації відповідності»: вони дозволяють «приземляти» вимоги ЄС (ресурсо- та енергоефективність, поводження з відходами, прозорість) і швидко масштабувати найкращі практики у виробничих кластерах [1; 3].

Затвердження ДСТУ 9328:2025 «Екоіндустріальні парки. Критерії сталості та метод оцінювання» створює національну систему вимірюваності і прозорої сертифікації ЕІП [2]. На відміну від «класичних» індустріальних парків, ЕІП інтегрують три виміри сталості: екологічний, соціальний і економічний – із чіткими основними й додатковими вимогами та доказовою базою (політики, протоколи, записи, сертифікати) [2]. Методика рейтингової оцінки й класифікація «бронза/срібло/золото» задають зрозумілі траєкторії підвищення рівня парків та дозволяють державі й донорам «бачити» прогрес за єдиними індикаторами [2]. З операційної точки зору ключовим є обов'язковість систем екологічного менеджменту (ISO 14001) та енергоменеджменту (ISO 50001) у керуючій компанії парку, що безпосередньо підвищує ефективність споживання ресурсів і готовність до вимог ЄС [2].

Управлінська логіка ЕІП полягає в агрегації спільних сервісів: управління відходами та водними ресурсами, локальні енерго- та теплогенерації (у т. ч. з ВДЕ), інженерна інфраструктура «під ключ», сертифікаційно-випробувальні послуги, консалтинг щодо відповідності технічним регламентам ЄС/ринковому нагляду, підтримка R&D та кадрів. В умовах України це критично зменшує бар'єри входу для МСП і формує «ефект масштабу відповідності» – виконувати вимоги ЄС,

СВАМ-орієнтовані інструменти, ESG-звітність у межах парку дешевше, ніж поодиноці [2; 3]. Водночас парки стають «вузлами» промислового симбіозу: відходи одного резидента є ресурсом іншого; обмін теплом/водою/стоками оптимізується на рівні всього майданчика.

Аналіз сучасних підходів до державної промислової політики виявляє, що значна частина країн – як розвинених, так і тих, що проходять етап структурної трансформації, – використовують інструменти національного брендингу та державної промоції для стимулювання внутрішнього виробництва та розширення експорту. Такі інструменти стають продовженням промислової політики, посилюючи ефекти локалізації, зайнятості та залучення інвестицій [3; 6; 9].

Дослідження Top Lead «ПРАКТИКИ СПРИЯННЯ: огляд програм та політик підтримки національного виробника в країнах світу» показує, що навіть держави з високим рівнем відкритості ринку активно застосовують механізми промоції вітчизняних товарів через логотипи, сертифікаційні знаки та інформаційні кампанії, які не лише підвищують впізнаваність продукції, а й формують суспільну довіру до національного виробника [3].

Узагальнюючи міжнародний досвід, можна виділити кілька типів державних практик такі, як експортно орієнтовані програми брендингу, юри-

дично захищені знаки походження, національні сертифікаційні системи, внутрішній економічний патріотизм, а також гібридна модель внутрішньої підтримки та зовнішнього просування.

Як свідчить порівняльний аналіз (див. таблицю), усі розглянуті країни поєднують елементи маркетингу, правового захисту та інституційної підтримки бізнесу. Проте відмінність України полягає в інтегрованому підході – програма «Зроблено в Україні» поєднує державне стимулювання виробництва, експортну промоцію, формування позитивного іміджу країни та локалізацію у державних закупівлях [9].

Таким чином, Україна перейшла від фрагментарної політики підтримки галузей до створення єдиної рамкової системи економічного патріотизму, яка водночас узгоджується з принципами ЄС щодо сталого промислового розвитку та конкурентного ринку. Програма має потенціал стати центральною ланкою нової промислової політики у контексті відновлення після війни та інтеграції до Європейського економічного простору [1; 6; 9].

Стратегічні настанови ДНДІМЕ підкреслюють, що поглиблення торгівлі з ЄС вимагатиме не тільки правової гармонізації, але й практичної індустріальної конвергенції через включення у європейські ланцюги вартості [1]. ЕІП доречні як «транзитні платформи» для такої конвер-

Міжнародні та національні програми промоції національного виробника

№	Країна	Назва	Характер програми	Механізм реалізації	Ключовий ефект	Джерело
1	Польща	Poland Tastes Good	Експортно орієнтована	Державна промоція харчової промисловості, сертифікація експортерів	Підвищення впізнаваності польської продукції на ринках ЄС	[3]
2	Австралія	Australian Made	Національна сертифікаційна система	Законодавче маркування походження продукції	Довіра споживачів, посилення бренду країни	[3]
3	Німеччина	Made in Germany	Експортно орієнтована	Добровільне використання логотипу в експорті	Репутація високої якості та інженерної надійності	[3]
4	США	Buy American	Внутрішній економічний патріотизм	Закон «Buy American Act» (1933), преференції у держзакупівлях	Підтримка внутрішнього попиту та зайнятості	[3]
5	Швейцарія	Swiss Made	Захищене позначення походження	Закон «Swissness» (2017), контроль IPI	Захист бренду, гарантія якості, недопущення зловживань	[3]
6	Україна	Зроблено в Україні	Гібридна модель підтримки виробництва	Державна програма Мінекономіки: локалізація, експортна промоція, брендинг, інвестиції	Розвиток локального виробництва, підвищення конкурентоспроможності	[6; 9]

Джерело: складено автором на основі [3; 6; 9].

генції: вони дозволяють створювати локалізовані виробничі вузли із стандартизованими процесами, сертифікаціями та обліком вуглецевого сліду, сумісними з політикою Green Deal [1; 2]. За підсумками URC–2025, міжнародні партнери підтвердили підтримку зеленої реіндустріалізації України, а ЕІП визначені як один з якірних інструментів для спрямування технічної допомоги та інвестицій [7]. НІСД також фіксує перехід державної політики від екстрених заходів 2022–2023 рр. до інвестицій у промислову інфраструктуру – зокрема, через бюджетні програми стимулювання парків, пільгове кредитування, податкові стимули й релокацію виробництв [6]. Ці інструменти за змістом відповідають набору політик, типових для країн ОЕСР/ЄС, узагальнених у звіті Top Lead (локалізація в закупівлях, грантові програми, експортна промоція, промислові зони) [3].

Синергія державних і донорських інструментів проявляється у мультиплікативному ефекті: за оцінками НІСД, кожна 1 грн публічних коштів у парки здатна мобілізувати ≈ 12 грн приватних інвестицій [6]. Це співвідноситься з міжнародною практикою, коли кожен «якірний» інфраструктурний проект зменшує невизначеність для бізнесу, «кодує» вимоги до сталості та знімає бар'єри входу для МСП [3; 6; 7].

У середньостроковому горизонті (2025–2030) ЕІП можуть виконати роль каталізатора структурного зсуву: (I) підвищення частки переробної промисловості у ВВП, (II) зниження енергоємності та ресурсомісткості виробництва, (III) формування кластерів з більшою часткою компонентного виробництва та інжинірингу [2; 4–6]. На емпіричному рівні це має проявитися у зближенні з профілями країн ЦСЄ, де поєднання індустріальних парків, локалізаційних вимог і експортної промоції забезпечувало стійкі 15–20 % частки переробки у ВВП (рис. 1) [3; 8].

Водночас для досягнення таких ефектів потрібні чіткі управлінські пріоритети:

1. Стандартизувати «воронку підготовки» парків до сертифікації за ДСТУ 9328:2025 – уніфіковані чек-листи документів, календар оцінювання, правила підвищення класу парку [2].

2. Вибудувати портфельні інструменти підтримки під ЕІП: пільгове кредитування й гарантії – на «інфраструктуру парку», гранти – на «спільні зелені сервіси» та сертифікаційні центри, податкові стимули – на «інвестиції резидентів» [3; 6].

3. Узгодити промислові пріоритети з торговельними: підтітоварні групи, де визначено невикористаний експортний потенціал та імпортозаміщення у ланцюгах ЄС, формувати спеціалізації парків (машинобудування, будматеріали, електротехніка, харчова переробка) [1].

4. Інтегрувати ЕІП у євроінтеграційну рамку: підключити парки до експортної промоції, механізмів донорського співфінансування та мережі кластерів ЄС [7].

У підсумку, екоіндустріальні парки – це не лише формат розміщення виробництв, а інституційний механізм конвергенції України з промисловими стандартами ЄС: вони «перекладають» регуляторні вимоги на мову повсякденної операційної практики підприємств, прискорюючи модернізацію та підвищення конкурентоспроможності [1–3; 6–8].

Висновки

Проведене дослідження засвідчує, що українська промислова політика перебуває на етапі глибокої структурної трансформації, у межах якої формується нова модель державної підтримки, орієнтована на європейські принципи сталого розвитку, конкурентоспроможності та інноваційності.

Упродовж останніх років акценти промислової політики змістилися від галузевого втручання до системної модернізації виробничого середовища, у тому числі через інститути індустріальних парків, цифровізацію процесів, стандарти екоіндустріальних парків і комплексну промоцію національного виробника.

Аналіз аналітичних матеріалів показує, що ключовим викликом для України є необхідність поєднати політику внутрішнього промислового відновлення з інтеграцією до єдиного ринку ЄС. При цьому відновлення виробництва не може базуватися лише на відтворенні довоєнної структури економіки: воно передбачає створення нових конкурентних переваг – інноваційних, екологічних та організаційних.

Важливим кроком у цьому напрямі є ухвалення національного стандарту ДСТУ 9328:2025, який формує нормативну основу для реалізації принципів циркулярної економіки, енергоефективності й індустріального симбіозу в Україні [2]. Це перший подібний документ у Європі, що засвідчує прагнення України до інтеграції у європейську екологічно орієнтовану промислову політику.

Порівняльний аналіз міжнародних практик державної промоції національного виробника довів, що успішні держави Східної Європи та ОЕСР поєднують економічний патріотизм із ринковими механізмами підтримки бізнесу. Українська програма «Зроблено в Україні» демонструє схожу тенденцію, поєднуючи функції брендингу, підтримки експорту, інвестиційної промоції та локалізації виробництва. У такий спосіб держава формує нову культуру споживання й виробництва, у якій національний продукт ототожнюється з якістю, надійністю та інноваційністю.

Таким чином, сучасна українська промислова політика набуває рис європейської моделі сталого індустріального розвитку, у якій екоіндустріальні парки виступають базовими платформами для реалізації принципів «зеленої» трансформації, а державні програми брендингу – інструментами консолідації суспільства навколо ідеї національного відновлення через виробництво. Цей синтез дозволяє Україні не лише відновити втрачені виробничі потужності, а й стати активним учасником нової європейської індустріальної політики, заснованої на екологічній відповідальності, технологічних інноваціях і стійкому розвитку.

Список використаних джерел:

1. Державний науково-дослідний інститут інформатизації та моделювання економіки. Strategic Guidelines for Deepening Trade and Economic Relations Between Ukraine and European Union Countries Amid Ukraine's Official Candidacy for EU Membership [Електронний ресурс]. Київ : ДНДІІМЕ, 2025. Режим доступу: https://fru.ua/images/doc/2025/UA-EU_en_web.pdf (дата звернення: 18.10.2025).

2. ДСТУ 9328:2025. Екоіндустріальні парки. Критерії сталості та метод оцінювання [Електронний ресурс]. Київ : ДП «УкрНДНЦ», 2025. Режим доступу: <https://ua-s.org/katalog-normativnih-dokumentiv/search-by-result-parameters/66361> (дата звернення: 18.10.2025).

3. Top Lead. ПРАКТИКИ СПРИЯННЯ: огляд програм та політик підтримки національного виробника в країнах світу [Електронний ресурс]. Київ : Top Lead, 2024. Режим доступу: <https://toplead.eu/en/works/id/practices-of-promoting-343/> (дата звернення: 18.10.2025).

4. Собкевич О. В. Сучасні тенденції в українській промисловості [Електронний ресурс] / О. В. Собкевич // Національний інститут стратегічних досліджень. Київ : НІСД, 2024. Режим доступу: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/suchasni-tendentsiyi-v-ukrayinskiy-promyslovosti> (дата звернення: 18.10.2025).

5. Собкевич О. В. Оцінки індустріальної конкурентоспроможності економіки та підприємств України [Електронний ресурс] / О. В. Собкевич // Національний інститут стратегічних досліджень. Київ : НІСД, 2024. Режим доступу: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/otsinky-industrialnoyi-konkurentospromozhnosti-ekonomiky-ta> (дата звернення: 18.10.2025).

6. Собкевич О. В. Заходи підтримки промисловості в умовах повномасштабної війни [Електронний ресурс] / О. В. Собкевич // Національний інститут стратегічних досліджень. Київ : НІСД, 2025. Режим доступу: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/zakhody-pidtrymky-promyslovosti-v-umovakh-povnomasshtabnoyi-viyny> (дата звернення: 18.10.2025).

7. Національний інститут стратегічних досліджень. Результати Ukraine Recovery Conference 2025: вплив на економічне відновлення України [Електронний ресурс]. Київ : НІСД, 2025. Режим доступу: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/rezultaty-ukraine-recovery-conference-2025-u-rumi-vplyv-na-ekonomichne> (дата звернення: 18.10.2025).

8. Industry (value added, % of GDP): Набір даних. World Bank. World Development Indicators [Електронний ресурс]. URL: <https://data.worldbank.org/indicator/NV.IND.MANF.ZS> (дата звернення: 18.10.2025).

9. Міністерство економіки, довкілля та сільськогосподарства України. Офіційний портал програми «Зроблено в Україні» [Електронний ресурс]. 2025. Режим доступу: <https://madeinukraine.gov.ua> (дата звернення: 18.10.2025).

References:

1. Derzhavnyi naukovo-doslidnyi instytut informatyzatsii ta modeliuвання ekonomiky. (2025). Strategic Guidelines for Deepening Trade and Economic Relations Between Ukraine and European Union Countries Amid Ukraine's Official Candidacy for EU Membership. Kyiv: DNDIIME. Retrieved from https://fru.ua/images/doc/2025/UA-EU_en_web.pdf

2. DSTU 9328:2025. Ekoindustrialni parky. Kryterii stalosti ta metod otsiniuvannya. (2025). Kyiv: DP «UkrNDNTs». Retrieved from <https://ua-s.org/katalog-normativnih-dokumentiv/search-by-result-parameters/66361> (in Ukrainian).

3. Top Lead. (2024). PRAKTYKY SPRYANNIA: ohliad proqram ta polityk pidtrymky natsionalnoho vyrobnyka v krainakh svitu. Kyiv: Top Lead. Retrieved from

<https://toplead.eu/en/works/id/practices-of-promoting-343/> (in Ukrainian).

4. Sobkevych, O. V. (2024). *Suchasni tendentsii v ukrainskii promyslovosti*. Kyiv: Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen. Retrieved from <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/suchasni-tendentsiyi-v-ukrayinskiy-promyslovosti> (in Ukrainian).

5. Sobkevych, O. V. (2024). *Otsinky industrialnoi konkurentospromozhnosti ekonomiky ta pidpriemstv Ukrainy*. Kyiv: Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen. Retrieved from <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/otsinky-industrialnoyi-konkurentospromozhnosti-ekonomiky-ta> (in Ukrainian).

6. Sobkevych, O. V. (2025). *Zakhody pidtrymky promyslovosti v umovakh povnomasshtabnoi viiny*. Kyiv: Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen. Retrieved from <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/zakhody-pidtrymky-promyslovosti-v-umovakh-povnomasshtabnoyi-viiny> (in Ukrainian).

7. Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen. (2025). *Rezultaty Ukraine Recovery Conference 2025: vplyv na ekonomichne vidnovlennia Ukrainy*. Kyiv: NISS. Retrieved from <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/rezultaty-ukraine-recovery-conference-2025-u-rymi-vplyv-na-ekonomichne> (in Ukrainian).

8. World Bank. (2025). *Industry (value added, % of GDP)*. World Development Indicators. Retrieved from <https://data.worldbank.org/indicator/NV.IND.MANF.ZS>

9. Ministerstvo ekonomiky, dovkillia ta silskoho hospodarstva Ukrainy. (2025). *Ofitsiyniy portal prohramy «Zrobleno v Ukraini»*. Retrieved from <https://madei-nukraine.gov.ua> (in Ukrainian).

Дані про автора

Андрієнко Антон Олегович,

доктор філософії публічного управління та адміністрування, Міністерство економіки, довкілля та сільського господарства України, начальник відділу державної політики у сфері індустріальних парків управління індустріальних парків та супроводу інвестицій, м. Київ, Україна
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-7780-0557>
e-mail: a.andriienko@gmail.com

Data about the author

Anton Andriienko,

PhD in Public management and administration, Ministry of Economy, Environment and Agriculture of Ukraine, Head of Division of State Policy in the Sphere of Industrial Parks of Department of Industrial Parks and Investment Support, Kyiv, Ukraine
e-mail: a.andriienko@gmail.com